pozornosti oněch odpovědných míst, jichž povinností je bdíti nad tím, aby hrozícímu zlu bylo včas a vydatně čeleno.

Dalekosáhlá, ale asi nezamýšlená reforma řízení před soudy porotními byla provedena zákonem ze dne 18. prosince 1931, č. 209 Sb., jehož obsah podáváme na jiném místě. § 4 tohoto zákona zrušil ustanovení § 259, č. 2 tr. ř., další číslo tohoto paragrafu změnil v číslo 2. a připojil druhý odstavec: Upustil-li žalobce po zahájení hlavního přelíčení od obžaloby dříve než se sborový soud odebéře k usnášení o rozsudku, zastaví předseda trestní řízení usnesením. Při tom se však patrně zapomnělo, že § 317 tr. ř. se dovolává § 259 č. 1 a 2 v původním znění a ukládá porotnímu soudnímu sboru za podmínek § 259 č. 1 a 2 (bylo-li řízení vedeno bez návrhu oprávněného žalobce nebo ustoupil-li žalobce od obžaloby), aby vynesl rozsudek, aniž byly porotcům položeny otázky. Poněvadž však číslem 2. byl nyní zákonem č. 209 v § 259 tr. ř. označen dosavadní případ 3. (t. j. shledá-li soud, že žalovaný skutek není podle zákona stižen trestem, že není zjištěna skutková podstata, není prokázáno, že obžalovaný čin spáchal nebo že jsou tu jiné okolnosti, pro něž trestnost zanikla nebo stíhání je vyloučeno, vyjma ty, které jsou uvedeny pod č. 1 a 2 v původním znění), plyne z toho, že podle litery zákona může porotní soudní sbor po účinnosti zákona č. 209/31 vynésti v ž d y bez porotců rozsudek sprošťující za podmínek jako při řízení před sborovými soudy první stolice. Porotci byli by tázáni jen tehdy, kdyby soudní porotní sbor nemínil vynésti rozsudek sprošťující. Nic nás neoprávňuje k závěru, že zákonodárce zamýšlel skutečně tak dalekosáhlou změnu struktury řízení před porotními soudy podle trestního řádu z r. 1873. Proto se sluší spíše domnívati, že jde zase o jedno z mnohých nedopatření, která se bohužel tak často v našich zákonech vyskytují. V popřevratovém chvatu bylo to možno omluviti. Nyní by však již měly takové chyby vymizeti, tím spíše, že mohou zaviniti nezdar úmyslu zákonodárce a způsobiti nejistotu právní praxe.

Změna některých zákonných ustanovení v oboru trestního soudnictví byla provedena zákonem ze dne 18. prosince 1931, č. 209 Sb. z. a n., s účinností od 1. ledna t. r. Především byla prodloužena do konce roku 1933 účinnost některých předpisů, jichž účelem jest úleva soudům. Je to snížení počtu členů senátu a instituce samosoudce u sborového soudu I. stolice, jakož i možnost trestního řízení pro majetkové delikty před krajským soudem, i když by podle pravidelné trestní sazby náležely před porotu. Kdežto z dřívějších zákonných předpisů se mohlo usuzovati, že činnost samosoudce u krajského soudu se omezuje na hlavní přelíčení — závěr jistě málo účelný — stanovil nyní zákon výslovně, že samosoudci náleží také na místě senátu a jeho předsedy nařídíti výkon rozsudku a činiti veškerá další rozhodnutí a opatření po vyhlášení rozsudku, vyjímajíc rozhodování o návrhu na obnovu řízení a o zahlazení odsouzení.

Naproti tomu pozbývají účinnosti některé dosavadní předpisy

k úlevě soudům, které se plně neosvědčily. Zrušeno bylo ustanovení § 458 tr. ř., pokud se týkalo t. zv. záznamu o rozsudku, který byl zaveden novelou č. 1/1920. Nahraditi sepsání odůvodnění rozsudku v řízení před okresními (brigádními) soudy záznamem, jak bylo připuštěno novelou č. 31/1929, možno nadále jen, jestliže osoby oprávněné užíti proti rozsudku opravného prostředku, jej neopověděly včas. Je to však vyloučeno v trestním řízení proti veřejným zaměstnancům nebo vojenským a četnickým gážistům, jakož i v případech, kdy o výsledku trestního řízení proti osobě mladistvé má býti zpraven poručenský (opatrovnický) soud. Nadále platí prodloužení lhůty k sepsání rozsudku do osmi dnů od jeho vyhlášení, nemá-li býti podle platných předpisů rozsudek sepsán již při vyhlášení. Účinnost těchto úlev při sepisování rozsudku je omezena 31. prosincem 1933. Kdežto předpisy právě citované znamenají omezení dosavadních úlev v trestním řízení, přináší jakési zjednodušení změna § 259 tr. ř. v tom smyslu, že upustil-li žalobce po zahájení hlavního přelíčení od obžaloby dříve než se sborový soud odebéře k usnášení o rozsudku, nevynese se rozsudek, ale předseda zastaví trestní řízení usnesením. Podle § 447 tr. ř. bude míti tato změna význam i pro řízení před okresními soudy. Vzhledem k novému zákonu o trestním soudnictví nad mládeží má tento zjev značný význam i pro právníky.

V. sjezd pro výzkum dítěte (I. všeslovanský) bude se konati v Brně o svatodušních svátcích 1933. Ke sjezdovému jednání budou přijímány jen původní vědecké práce, týkající se výzkumu dítěte dospívajícího (puberty) a dítěte vstupujícího do školy.

Stálý výbor pro pořádání sjezdů pro výzkum dítěte zahájil již přípravy k tomuto sjezdu a jednání se zahraničními badateli ze zemí slovanských. Předsedou stálého výboru byl zvolen prof. Masarykovy university Dr. M. Rostohar. Veškerou korespondenci a přihlášky k přednáškám jest zasílati na adresu: Přípravnému výboru V. sjezdu pro výzkum dítěte v Brně, Sirotčí ul. č. 7, Psychologický ústav.

Prováděcí nařízení k zákonu o trestním soudnictví nad mládeží bylo vydáno jako vládní nařízení ze dne 11. prosince 1931 pod č. 195 Sb. z. a n., tedy více než dva měsíce po tom, kdy zákon nabyl účinnosti.

Dávky za úřední úkony ve věcech správních byly upraveny vládním nařízením ze dne 11. prosince 1931 č. 198 Sb. z. a n.

Dvojčíslo 11./12. IV. roč. časop. »**Soutěž a tvorba**«, věnovaného otázkám ochrany průmyslového a živnost. vlastnictví, autor. práva a nekalé soutěže právě vyšlo s bohatým obsahem, z něhož vyjímáme: JUDr. Skála: K pojmu »soutěžitele« podle našeho zák. proti nek. soutěži. — JUDr. Zenkl: Rakouský zákon o zákazu bezplatného poskytování v obchod. styku. — Judikatura, zprávy.